

OBSERVATORI

El llarg cicle guanyador del Barça

El Barça arriba a la final a quatre de Milà amb un bon to. En bona forma, molt bona, gosaria dir. Però això té una transcendència relativa. Seria molt més rellevant arribar amb dubtes, amb massa jugadors distants del seu punt òptim i amb la construcció col·lectiva a mig fer. I de dubtes, cap; de jugadors lluny de la forma ideal, els justos que toquen a tot equip amb catorze peces; i de virtuts col·lectives, pletòrics. És a dir, el Barça arriba al maig com cada vegada que ha dirigit l'equip Xavi Pascual.

No es tracta de fer un panegíric fora de lloc del tècnic de Gavà. Tan sols de ser justos i recordar, ara, les crítiques –velades algunes, ben explícites moltes– a les derrotes de l'equip en la primera volta de l'ACB. Com fa dos anys, que va anar de poc que no es classifiquen per a la copa i després va arribar el doblet, sempre contra el Madrid. Els grans equips són de gran recorregut. Un tren d'alta velocitat necessita molts quilòmetres per agafar els 300 km/h però un cop hi arriba, parar-lo també és cosa de quilòmetres. I en aquest punt estem.

Serà la cinquena final a quatre blaugrana dels sis últims anys. Cinc vegades entre els quatre millors d'Europa, una dada que només iguala el CSKA que, no obstant això, no ha guanyat cap títol en aquest període. Guanyar és l'objectiu de tots, però no és la mesura més justa de la competi-



París 2010, l'última Eurolliga del Barça ■ EFE

tivitat d'un equip. Aquesta és, sens dubte, la presència en la final a quatre.

Cinc de les sis últimes, les que es poden atribuir a Xavi Pascual entrenant l'equip i Joan Creus configurant-lo. Són registres fora de sèrie. I la sisena presència, la que comença avui a Milà, en una temporada de reconstrucció important. Ni Creus

ni Pascual s'han caracteritzat per prendre decisions precipitades. Al contrari, els més nerviosos els han retret inacció, sobretot la temporada passada. Doncs bé, contra el millor Madrid de la història blanca posterior a Sabonis va arribar el títol de copa –eliminant els blancs en els quarts–, la final a quatre de l'Eurolliga i la final ACB a cinquè partit. No diria que va ser una temporada de fracassos. I la crítica de falta de decisió –molt discutible, perquè, per exemple, amb Chuck Eidson van veure clar que no anaven bé i se'n van desfer en un any– va quedar desmuntada: cinc peces noves aquest curs.

Per acabar, pregunto als desmemoriats: algú parla de *Navarrodependència*? De *Juankisistema*? Doncs no fa tant diaris, ràdios i grades anaven plens d'aquests conceptes. Creus i Pascual han anticipats les necessitats del Barça futur amb Navarro encara en un present esplèndid. Una transició que s'ha fet sense deixar de guanyar.

Xavi Pascual va rebre l'encàrrec de dirigir el Barça fa sis anys, quan en tenia 35. Sis temporades completes ja és més del que va resistir la icona de la banqueta blaugrana, el gran Aito García Reneses. Amb Aito es van construir els fonaments del Barça com a referència del bàsquet europeu. Però el gran cicle guanyador –que continua obert– ha estat el de Xavi Pascual, i encara no entenc les reticències a reconèixer-li el mèrit.

Amb Xavi Pascual el Barça haurà estat en cinc de les últimes sis finals a quatre. Només el CSKA l'iguala

Toni Romero. PERIODISTA



A FAVOR I EN CONTRA

Fan bé els clubs de fixar preus més alts per a la fase d'ascens?

Sés normal que els clubs, davant d'una situació excepcional, aprofitin per fer una cosa que a segona B gairebé no passa mai com és fer caixa amb la venda d'entrades. D'altra banda, aquesta mesura pren més sentit en casos com els del Llagostera. El club del Gironès sap què té i amb què compta en l'aspecte econòmic i amb aquesta filosofia ha sigut campió de la categoria sense deure ni un euro a cap jugador. El que no tindria sentit és perdre el cap regalant entrades o posant preus fora de mercat i després trobar-se amb un forat econòmic al davant. Tants caps tants barrets. La directiva del Llagostera estava obligada a ampliar una mica l'estadi, però no preveia endeutar-se per això. Va quedar clar que d'afany recaptatori cap ni un, ja que quan la Diputació i l'Ajuntament s'hi van implicar els preus van baixar.



J. CASTRO / ICONNA

Quan els clubs fixen preus alts en les fases d'ascens estan desaprovechant una oportunitat valuósissima de fidelitzar la gent de cara al futur. Si hi ha un tret característic del futbol modest ara mateix és que la gent no va als camps i que una de les causes és la poca visibilitat que tenen durant l'any. Això se soluciona en època de fase d'ascens. Mai com ara es parlarà tant del club al poble, a la ciutat o al barri, i fins i tot, en alguns casos, en l'àmbit nacional. Però si aquesta publicitat només serveix per solucionar l'afany de recaptar com més millor, immediatament es desaproveçarà l'oportunitat de fidelitzar aquell que hi va per primera, segona o tercera vegada. Si els clubs en les seves millors èpoques posen barreres altíssimes en forma de preus desorbitats la gent passarà de llarg o hi anirà però no es quedarà, com ja passa. Qui no guarda quan té, no menja quan vol.



Guillem Freixa



Albert Robledillo



“On d'altres no volen posar el peu, ell hi posa la cara. Com a porter, és el defensa que hauria volgut tenir”

ANDONI ZUBIZARRETA



“Estic orgullós d'haver-te fitxat per al Barça. M'has demostrat que no em vaig equivocar”

JOAN MARTÍNEZ VILASECA



“Carles, tu vas ser per a mi «siempre positivo»”

LOUIS VAN GAAL